

ÂSİYE OLMAK

1

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihi ecmaîn.

Kadının Âsiyeleşmesini konuşacağız. Âsiye kadın, iki anlam ifade edebilir. Birincisi; isyankâr kadın demek olur, onu kastetmiyoruz. Bir de Kur'an-ı Kerim'imizin bütün mü'minlere kıyamete kadar "hepiniz böyle olun" diye örnek gösterdiği iki kadından biri olan Firavun'un karısı Âsiye'yi kastederiz ki Âsiye kadın derken küfrün her şeyiyle galip görüldüğü bir ortamda Allah'ın adıyla yaşayan kadın demektir. Biz bunu kastediyoruz.

Firavun'un karısı olan Âsiye, Firavun'un: "Ben ilahım, ben yarattım, ben ediyorum, söz benim." dediği bir sarayda, "Hayır! Sen değil, Allah her şeyin sahibi." dediği için, bir karınca kadar cılız olduğu bir yerde deveden büyük bir cüsse gösterdiği için Allah'ın razı olduğu bir kadın oldu. Bu yüzden de Allah, bütün Müslüman kadınlara ve erkeklere "Âsiye gibi olun!" dedi.

Âsiye, çok iyi bir şekilde iddia ederek diyebilirim ki sabahlara kadar namaz kılan bir kadın değildi. Âsiye, pazartesi-perşembe oruçlarını kaçırmayan bir kadın değildi. Âsiye, sabaha kadar Allah'ın kitabını okuyan bir kadın değildi. Âsiye; çarşafli, peçeli, feraceli ve erkeklerle tokalaşmayan, haremiğe selamığa dikkat eden bir kadın da değildi. Bu özelliklerinden dolayı sıyrılmadı kadınların ve erkeklerin arasından. Âsiye, Allah'ın sözünün geçmediği zannedilen bir ortamda "Allah" diye haykırdığı için değerli oldu ve insanlığın en büyük zalimlerinden birisi olan, en büyük kâfirlerden birisi olan Firavun'un karşısında: "Sen değil, Allah var!" dediği için müthiş bir kadın oldu rahmetullahi aleyha ve haşerana meaha fi cennetillah.

Dolayısıyla biz, tesettürün önemini, gece namaz kılmanın büyük sevabını veya kadının pazartesi-perşembe oruç tutmasını ve bunların dinimiz açısından önemini konuşmuyoruz, önemsiz diye değil, bizim şu andaki konumuz o olmadığı için.

Bir toplum düşünüyoruz ki bu toplum yukarıdan bakıldığında küçük bir kavanozda seyredilecek olsa Firavun'un sarayı gibi. İnsanlar kendilerini, aile geleneklerini, devlet anlayışlarını ilahlaştırmışlar; put hâline getirmişler. Diploma, mobilya, dekor, boya ilah olmuş. Uğruna her şeyin feda edildiği abartılı ve vazgeçilemez ihtiyaç hâline gelmiş. İnsanlar, dünyanın çok küçük bir varlığının uğruna cenneti bile atıp feda edecek hâle gelmiş. Camilerle meyhaneler aynı sokaklarda hatta aynı binalarda kurulmuş. İnsanların mukaddes ve önemli tutmaları gereken iffet, namus gibi değerleri "Olmasa da olabilir; yeter ki zengin olsun, yeter ki forslu olsun." denebilir hâle gelmiş.

Kâfirin özenildiği, mü'minin hor görüldüğü, insanların zenginliklerine göre kıymetli kabul edildikleri anlayışlar yayılmış. Böyle bir toplumu, yukarıdan kuş bakışı seyrettiğimizde bu toplumun tipik bir Firavun Sarayı'nı andırdığını, Firavun Sarayı'nın ülkenin bir ucundan öbür ucuna kadar büyümüş hâline benzediğini görüyoruz.

Genç bir kız emsalleri kâğıt peşinde koşarken, fors peşinde koşarken zekâsı yerinde olduğu hâlde, cebinde parası bulunma imkânı olduğu hâlde, o da cep telefonu ile yüzlerce arkadaşıyla akşama kadar muhabbet etmek imkânını bulduğu hâlde, annesi babası "kızımız güzel görünsün de zengin biri bizden istesin bunu" diye onun caiz olmayacak kıyafetleri bile giymesine göz yumdukları hatta teşvik ettikleri bir zamanda henüz evlenmemiş, henüz otuz yaşına bile gelmemiş "daha ağzı süt kokuyor" denen bir çağda kalkıp da: "Rabb'im! Allah'im! Ben bu genç bedenimin bundan sonra kalan

kısmını senin dinine hizmet etmeye adadım. Evlendim davanla, senin dininle evlendim, Kur'an'ınla evlendim, Şeriat'ınla evlendim, Peygamber'inin hadisleriyle evlendim. Beni böyle kabul et!" diyebilen genç kız düşünüyorum.

O hizmetçilerle dolu koca sarayında, kocası Firavun onu çivilerle toprağa çakarken dedi ki: "Allah'ım! Bunun sarayı bunun olsun. Sen bana cennetinden bir oda ver." Allah da onun Firavun'un Sarayı'nı bırakıp kanlı bir şekilde öldürüldüğü bir zamanda cenneti isteyen hâlimden dolayı "İşte, işte! Muhteşem kadın!" diye Kur'an-ı Kerim'in önümüze koyduğu Âsiye'yi, o bugünkü Firavunlaşmış sarayların görüntüsünü sergileyen bu toplumun içinden sıyrılıp: "Allah'ım! Ben gençliğimi, kadınlığımı, güzelliğimi, menfaatlerimi, her şeyimi senin dinine hizmete adadım. Bundan sonra benim hiçbir arzum yok. Bundan sonra bütün arzum, emeğim, gayretim senin dinine hizmet etmek olacak." diyen genç kızı seyrediyorum.

Bu kız, Firavun'un Sarayı'ndaki debdebeyi ayağının tersiyle tepen Âsiye'nin yaptığını yapıyor. Âsiye'ye de kocası Firavun: "Bak, Âsiye! Aklını başına al. Ne yapıyorsun?" demişti. Mücahide, dâiye olan bu genç kıza da annesi, babası, akrabaları: "Kızım! Sen daha gençsin. Yakma güzelliğini!" diyorlar, diyecekler. O her seferinde: "güzelliğim de, gençliğim de, varlığım da dinime feda olsun" diyecek. Ve aradan binlerce sene geçtikten sonra Kur'an'ın ebedileştirdiği Âsiye'nin, bilgisayar çağında, internet zamanındaki örneği olacak. Âsiye kadın bu işte!

Bu kadın, biraz sonra göreceğimiz gibi fıkıhçı da olabilir. Kadınlara tahareti vb. ahkâmı öğretir, Âsiye Hanım olur. Bu kadın, güzel Kur'an kâriyesi olup insanlara, kadınlara Allah'ın kitabını öğretir; Âsiye Abla olur. Bu kadın, bu genç kız "Ey insanlar! Yanmayın Allah'ın cehenneminde! Aklınızı başınıza toplayın." diyen bir davetçi olur. Genç kızların eteklerinin tutuşup cayır cayır yanmalarına karşı sabahlara kadar uykusuz kalan dertli mü'min olur. İşte Âsiyemiz bizim!

Firavun'un sarayından çıktığı için Kur'an ona "Âsiye" demişti. Toplumun Firavun'un sarayı gibi berbat olduğu bir zamanda da bizim Âsiyemiz budur. Bu derslerde bu Âsiye'yi konuşacağız. Üzerindeki çevre, toplum, aile ve kültür baskılarını yok sayıp "Ben Allah'ın cennetinden başka bir şeye razı olmam. Güzelsem asıl güzelliğini veren mü'min kadın olmak istiyorum. Gençsem benim dinim zaten benim gençliğimi istiyor. Şöhretim varsa şöhretimi vermedikçe ne verebilirdim ki bu din için." diyen kadını, Âsiye kadını konuşacağız.

Özellikle "genç hanım kızlar Âsiye kadın olursa bunun Kur'an'a, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Sünnet'ine, Ümmeti Muhammed'e ne hayrı olur" uzun uzun bunu konuşacağız. "Evlendikten, çocukları olduktan, çocuklarını da evlendirdikten sonra evinde temizlik yapmadığı boş günlerinde şu toplantılara, bu toplantılara giden yanlış, batıl bir iş yapıyor." demeyeceğiz hiçbir zaman. "Bir saatini kurtaran ne mutlu" diyeceğiz. Ama şunu söyleyeceğiz bütün dersler boyunca: "Gençken, buruşmadan, erimeden, önünde yüzlerce seçenek varken, trilyonlarca internet seçeneği önünde beklerken sadece Allah ve Allah'ın dinine hizmeti kendisine gaye edinen başkadır." diyeceğiz. "O Âsiye'dir" diyeceğiz. "Öbürü iyi kadındır, salihadır" diyeceğiz. "Ne mutlu perşembe günleri filan yerdeki Yâsin okuma toplantısına gidiyor, ne güzel bir saat Kur'an'la vakit geçiriyor" diyeceğiz. "İyi kadın" diyeceğiz onun için ama gençliğinde Âsiyeleşme projesine ayak basan her genç kız için "Bu Ümmet'in Âsiyesi" diyeceğiz. "O, artık Ümmeti Muhammed'in emaneti, kıyamete kadar bu Ümmet onu hayırla anacak" diyeceğiz inşallah.

Kadının Allah'a davet etmesini konuşacağız. Sözlü, yazılı, bedensel çalışmalarıyla kadın nasıl davetçi olabilir? "Gelin insanlar! Allah'a gelin. Bırakın şeytani." nasıl diyebilir, bunu konuşacağız. Genç bir kızın önünde hangi seçenekler var, onu konuşacağız. Engeller, sıkıntılar ne olabilir? Ayrıntılarıyla onları konuşacağız, çözümler üreteceğiz.

Dünya nimetlerini tepmek mi gerekiyor bu Âsiye kadın olmak için, geniş geniş bunu konuşacağız. "Âsiye kadın olduğu için artık çocuk doğurmayacak mı, evlenmeyecek mi" Buna değineceğiz. "Ben kadın değil, salih kadın değil, Âsiye kadın; bu Ümmet'in Âsiyesi olacağım." diyen bir kadın; kocasının eve ekmek getirmeden, ona yirmi senede bir bile bir entari almadan fakru sefalet içinde yaşattığı bir kadın olması mı gerekiyor, bunu ayrıntılarıyla konuşacağız.

"Denge nasıl kurulacak? İnsanları tarikata mı çağırarak, "Aman! Tarikata girmeyin." mi diyecek? "Şu cemaat güzel, bu cemaat çirkin" mi diyecek? İnsanların aile sorunlarına karışacak mı, karışmayacak mı? Ablası başka türlü düşününce onunla sürtüşecek mi, sürtüşmeyecek mi? Annesi babası "Aşırı gidiyorsun. Böyle değil kızım!" dediklerinde hangi refleksi gösterecek? Toplum yeri geldiğinde onu ablukaya aldığı zaman, kuşatıp boğmak istediği zaman ne yapacak?" Bunları inşallah satır satır konuşacağız.

Âsiye kadını, hayal olmaktan gerçekliğe çıkartacağız. Âsiye kadını, "Ulaşılmaz, eski ümmetlerde kalmış, bir de ashabi kiramdan tek tük örneği vardı. Şimdi nerede Âsiyelik!" diye uçuk örneklerden bir örnek durumuna getiren şeytan taktığından kurtulup "Bu Ümmet'te Âsiye olur ve örneği de benim." dedirteceğiz inşallah. Konuşmalarımızda, derslerimizde Allah'ın lütfettiği, izin verdiği kadar bu mantığın üzerine yoğunlaşacağız.

Bundan sonra ayetleri konuşacağız, hadisleri konuşacağız; mantığımızı konuşurmuyacağız. Çünkü biz biçki-dikiş kursu görmüyoruz. Açıklık kursunda da değiliz. Söz konusu açıklık ya da biçki-dikiş olsaydı çok kolay, damak zevkimize göre konuşacaktık. Beden ölçülerimize göre omuz ölçümüzü alacaktık ama söz konusu Allah ve Allah'ın dini ve Allah'ın kulları. O zaman "Benim beden ölçüm kırk beş-kırk altıdır." demenin gereği yok ki. Benim beden ölçüm ne zaman geçerli olur; bana elbise dikildiği zaman. Dinime iş yapıldığı zaman, söz konusu Allah'ın ölçüleri olacak. Bu nedenle ayet konuşacağız, hadis konuşacağız. Bunun için "benim ayak numaram otuz beştir" demeyeceğiz. Mesela; "Bakara Suresi'nin otuz beşinci ayeti" diyeceğiz.

"Tuzlu, biberli" demeyeceğiz. Onun yerine "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Buhari'de dedi ki" diyeceğiz. "Tirmizi'de diyor ki" diyeceğiz. Çünkü Âsiye kadın, Rabbanî kadındır. Rabbanî kadın, ölçüleri Rabb'i olan kadın demektir. "Şunu uygun görüyorum." ağızımızdan çıkmayacak; "Rabb'im şöyle emrediyor." diyeceğiz. Biz davetçiyiz, Allah'a çağırıyoruz. Şeriat'ını canlandırmak istiyoruz.

Demek ki "Âsiye Kadın" derslerimizde -aslında bütün hayatımız böyle- kendi kanaatlerimiz konuşulmayacak. Bizim gibi insan olan hocalarımızın, şeyhlerimizin, yazarlarımızın kanaati de önemli olmayacak. Onlardan sadece istifade edeceğiz. Kararımız, Allah'ın kararı olacak. Sözümüz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözü olacak. Demek ki "Âsiye Kadın" derslerimizde "kadının kendisini Allah'a adaması, Allah'ın dinine hizmeti yaşamasının gayesi olarak algılaması ve bunu en pratik bir şekilde uygulaması nasıl olacak" bunu konuşacağız. Ayrıntılara girdikçe konu başlıklarımız da çoğalacak, sonunda sertifikamızı alacağız. Nedir sertifikamız? Allah'a davete yetenekli, ihlâslı, mücahide genç hanım, Âsiye kadın bu olacak.

Belki bu öğrendiklerimiz, daha sonra öğreneceklerimiz, okuyacağımız kitaplarımız; bunların önemli bir bölümünü belki de hiç uygulayamayacağız. Bin plan yapacağız, birini-ikisini bile uygulayamayacağız. Asla esef etmeyeceğiz, kahrolmayacağız. Yirmi sene sonra, otuz sene sonra geriye dönüp baktığımızda bin tane hesap yapmışız iki tanesi bile tutmamış; asla ağlamayacağız çünkü biz, elma toplayıp sepetimizi doldurmak için yola çıkmadık. Biz, Rabb'imizin rızasını kazanmak için çıktık. Âsiye de ne kocası Firavun'u iman ettirebildi ne de Firavun'un askerlerinden birini iman ettirebildi. Kendi mü'mindi. Mü'min geldi, mü'min gitti. Eğer elma toplama hesabıyla Âsiye'nin yaptığı işi hesaplayacak olursak Âsiye hiçbir iş yapmadı.

Biz elma toplamaya çıkmadık; Rabb'imizin rızasını kazanmaya çıktık. Bu rızayı kazanmamız gerçekleşsin, ben aç kalayım; hiçbir projem de gerçekleşmemiş olsun ama Rabb'im bana "kulum" desin. Herkesin çeyiz topladığı bir zamanda, Allah hasenat ve sevap topladığımı görmüş olsun. Herkesin mobilya, sunta parçalarını yığdığını gördüğü bir zamanda Rabb'im görsün ki ben sunta parçaları, kumaş parçaları, yüzük, kolye, küpe toplamamışım; Buhari'yi okumuşum, kütüphaneme Müslim koymuşum, Tirmizi koymuşum dolabıma. Sonra anneme demişim ki: "Sıra Ebû Davud'da. Bu Ebû Davud'u okumaya ömrüm yetmez ve ölürsem bunu da mezarıma koyun." demişim.

Âsiye kadın; bu Ümmet'in asırlardır beklediği, hasretini çektiği kadın. Binlerce hafız kadın yetiştirdi bu Ümmet; Kur'an, uykusuz kalacak kadın arayınca kimseyi bulamadı ama. Allah'ın örnek mü'min kulu diye dürbünle bile arayanlar düğünlere kadar buldular, düğünü yapılırken o örnek kadını bir türlü bulamadılar. Mirasları dağılırken ağabeyi-kardeş "Allah bana hiç vermese de razıyım. Ağabeyimin yarısı kadar verdiysen şükür sana Rabb'im. Sen ne verdiysen odur güzel." diyen kadın çok zor buldular.

İşte Âsiye kadın, Rabbanîleşmiş kadın budur. Eline hiçbir şey geçmese bile hasretini mezarına gömer, bağına basar ama Allah'ın dinine adanmışlığından taviz vermez kadın. Bu Ümmet'in sevdalı kadını ve asırlardır hasretini çektiği kadındır. Burada bu kadını inşallah konuşacağız Allah'ın lütfettiği kadar, bize izin ihsan buyurduğu kadar.

"Davetçi kimdir, nasıl davet edecek, nelere davet edecek" konularına girmeden önce üç hakikati zihnimize kazımamız lazım. Konumuza girmeden önce üç hakikati bir, iki, üç diye avucumuzun içine yazacağız adeta. Üç büyük kanunu kalemle değil gözlerimizden çıkan ışınla avucumuza, avucumuzun üstüne, masamıza, kulağımızın kenarına, her yere yazacağız.

Bu üç büyük kanun, bu üç büyük hakikat; Allah'a adanmış genç kız Âsiye kadın, Firavun'un sarayından Arş-ı Â'lâ'ya yükselmiş kadın veya Firavun'un sarayına dönmüş sokakların, caddelerin bulunduğu ülkelerden Arş-ı Â'lâ'da adı anılan kadın düzeyine yükselen kadın şu üç kanunu adı-soyadı gibi bilecek. Ondan sonra "davetçi kimdir, nasıl davet edecek, nelere davet edecek" bunu öğrenecek.

Birinci kanunumuz; bu Ümmet, kıyamete kadar Resûlullah'ın nurunu söndürmeyecek bir ümmettir. Veda Hutbesi'nde biz yoktuk ama o hutbeyi dinleyen on binlerce sahabiyi şahit tutup "Size Allah'ın emanetini getirdim mi?" diye üç defa sordu. "Getirdin, emanet ettin. Bize Allah'ı anlattın ya Resûlullah!" diye cevap verdiler. O da mübarek elini kaldırıp: "Şahit ol Allah'ım! Şahit ol ben teslim ettim emaneti" dedi.

Allah'a davetçi bir kadın, Rabbanî kadın; Resûlullah'ın emanetini çeyizi, mutluluğu olarak bilen bir kadın. Dünyada erkek veya kadın hiç kimse kalmamış olsa bile tek başına kalsa; bir sabah kalksa

baksa ki kimsenin din ile iman ile alakası kalmadı. İsrailoğulları'nın Musa aleyhisselamı yalnız bıraktığı gibi, "Sen git Allah'ınla savaş orada! Biz seni burada bekleriz." dedikleri gibi insanlar da evlerindeki keyiflerine, işyerlerindeki kazançlarına dönmüşler; din hocalara bırakılmış, zekâsı uygun olmayan kızlar da Kur'an kurslarına gönderilmiş nasıl olsa. Ama dine gelince "din garip, ezanlar okunur ezanı takan olmaz" hâle geldiğini görünce o genç kadın açar ellerini: "Rabb'im! Kimse yoksa senin dinin için ben varım. O Arafat'ta, Müzdelife'de, Mina'da: 'Şahit misin Allah'ım? Ben teslim ettim emaneti' dediği Muhammed aleyhisselamın emanetini ben taşıyacağım. Ben sağ iken bu emanet düşmeyecek Allah'ım." diyen genç kadın. Bu Ümmet'in umudu kadın.

Birinci kuralımız şu: Allah kıyamete kadar, en az bir tane kadın muhakkak bulunduracak, bir erkek muhakkak bulunduracak. O belki hafız, belki âlim olmayacak ama "ben varken kimse Muhammed aleyhisselamın adını unutturamaz bu dünyada" diye ateş olup, nur olup bütün insanlığı aydınlatmaya hazır olacaktır. Şartlar ne olursa olsun, teknoloji, küfür, şer güçler ne kadar yoğun ve şiddetli çalışırsa çalışsınlar Allah'a adanmış Rabbanî Âsiye gençler kıyamete kadar bulunacaktır. Buna adımızdan, soyadımızdan daha fazla inanıyoruz. Belki benim şu anda sağ elim var mı yok mu diye tereddüt ederim de asla böyle bir grubun böyle bir dünyada bulunacağından tereddüt etmem. Çünkü eğer dünyada "kimse yok ise ben varım Allah'ın dini için" diyen insanlar kalmadıysa dünyanın da ömrü bitti demektir. Allah niye dünyayı ayakta tutsun ki o zaman?

Hâlâ dünya ayakta duruyor, sabahleyin de güneş doğuyor ise böyle diyenler var demek ki. Âsiye kadın da kendisini bu iş için aday gören kadındır. "Ben ne anlarım ki benim babam hoca değil" demeyen, tam aksine "ben hoca değilim ama Allah'a kurbanım" diyen lazım. Hoca, hacı, tesettürlü... Bunlar dinden geçinip cenneti elde etmeye çalışıyorlarsa eğer "Ben de kurban olurum. Bir kurban lazımsa dinime o kurban da benim kabul et Allah'ım beni." der bir grup muhakkak bulunacak ve bulunuyor zaten. Bu mantık olarak da böyle ama anlam olarak mütevâtirlik derecesinde olan bir hadis-i şerif bunu önümüze belge olarak koyuyor:

Buhârî'nin, Müslüm'in, Ebû Davud'un, Tirmizi'nin, İbni Mâce'nin, Ahmed Bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadis-i şerif var. Bu hadis-i şerif, birinci hakikat. Nedir birinci hakikat? Muhammed'in nuru kıyamete kadar sönmeyecek. Âişe öldü, Hafsası öldü, faniydiler. Ama Âişeler, Hafsalar ve Nesibeler kıyamete kadar var olacaklar. Analar bir Hafsa muhakkak doğuracak, bir Âişe, bir Hatice muhakkak doğuracaklar. Allah dinini yalnız bırakmayacak. Bahsettiğim kaynaklardaki hadis-i şerifte Efendimiz bunu haber veriyor.

"لَا يَزَالُ مِنْ أُمَّتِي أُمَّةٌ قَائِمَةٌ بِأَمْرِ اللَّهِ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَدَّلَهُمْ وَلَا مَنْ خَالَفَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَهُمْ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ عَلَى ذَلِكَ"

"Benim Ümmet'imden "biz Allah için varız" diyen bir grup hep bulunacaktır. Birilerinin tenkit etmesi, düşmanlık yapması onları yıldırmayacak. Kıyamet saati gelinceye kadar onlar bu şekilde devam edecekler. Nesilden nesile devam edecekler."

Demek ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem neredeyse mütevâtirlik derecesine ulaşmış olan hadis-i şerifinde çok açık bir kural var: Öyle kâfirler gelecekler, şurayı işgal edecekler, burayı söndürecekler, moda getirecekler, ayaklarını kaydıracaklar gençlerin vs. de dini kökten kazıyacaklar... Olmaz böyle bir şey. Fırtına olur, sel olur, yangın olur, yüz evimizden doksanı yanar, bin evimizden dokuz yüz doksan dokuz tanesi yanar ama bir yürek hep kalacak Allah'ın izniyle.

Bazen bunun adı İskilipli Atıf olacak, verecek ruhunu şehadete, götürüp gidecek. Onun şehitliği arkasından bu sefer binlerce nesil getirecek. Bazen bunun adı Hasan el Benna olacak, kurşun yağmuruna tutulacak Allah dediği için, Allah'a çağırdığı için filan olacak. Bazen de felçli, oynayamaz, kıpırdıyamaz, kılını kıpırdatamaz ihtiyar bir Şeyh Ahmet Yasin olacak ama küfrün ayağını yerden kesecek. O felçli hâliyle tank kovalayacak. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "bu Ümmet'te kıyamete kadar hayrın kapısı kapanmayacak" dedi.

Âsiye kadın sabahlara kadar dua edip "Allah'ım, beni bunlardan birisi yap" diyen kadındır. Bu çeyizi biriktiren kadındır Âsiye kadın. Burada büyük hadis şarihi olan yani hadis üzerine açıklamalarıyla meşhur olan Nevevî isimli âlimin -Müslim'in 1920. hadisidir bu sözünü ettiğim hadis- oradaki şerhinde bir dipnotu var bu hadis ile ilgili. Bu dipnotu sizi çok ilgilendiriyor. Neden ilgilendiriyor? Çünkü bu hadisi duyunca insanlar, Müslümanlar, sizin gibi genç kızlar bunu duyunca "Herhâlde bu bizim cemaatin büyüğü olan hoca efendi ile hanımını kastediyorlar. Çünkü onlar Allah'ın seçilmiş kulu. Ya da imam Rabbanî'yi kastediyor. Ya da Ebu Hanife'yi kastediyor. Bizi nereden kastedecek? Cumhuriyet zamanında doğmuş tembelin tekiyiz biz." zannediyoruz.

İmam Nevevî rahmetullahi aleyh, böyle zannedenlerin zanlarının yanılığını söylemek için, öğretmek için diyor ki: "Bu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "hep var olacak asla kalkmayacak onlar" dediği kitle bazen eli kılıç tutan silah kullanan delikanlılar olur. Bazen medreselerde fıkıh okutanlar olur. Bazen hadis ezberleyip hadis okutanlar olur. Bazen tüccardan olur. Bir tekkede tesbih çeken Allah dostu bir derviş olur. Bazen de bir zengin olur, malını Allah için infak eder."

Şu kıyamete kadar Muhammed aleyhisselamın nurunun sönmemesi için nöbet tutacak olanlar, hep camilerde ibadet eden ihtiyarlar değildir. Onlar da var ama biriktirdiği harçlığından Allah için infak eden delikanlılar da, genç kızlar da Resûlullah'ın "nurumu söndürmeyecek" dediği, umut bağladığı insanlardır. Derviş olmak, büyük mücâhid olmak, müctehid olmak söz konusu değil. Sadece Resûlullah'a hayran olmak ve onun sözüne güvenmek, kendini zamanının Âsiyesi olmaya uygun görmek veya görmemektir. Bu uğurda fedakârlık yapıp yapmamaktır. Arapça bilmek diye bir şart yok. Ümmeti Muhammed'den ol, Arapça bilme. "Muhammed aleyhisselamın ismini devam ettireceğim ben, Peygamber'imın şerefini koruyacağım ben" de, çiftçi ol bir yerde. Düğün gününde belli olsun niyetinin ciddi olup olmadığı. O gece teheccüde kalkıp ağlıyordun ya, Allah'ın adı anıldıkça titriyordun ya genç arkadaşların da seninle bir arada bulunurken ve onları şeytan kandırıp onlarla seni kuşatmaya çalışırken de sen aynı kız ol, sen Âsiyesin.

Salı günü ile Çarşamba günü aynı olman gerekiyor o kadar. Hoca, âlim olman gerekmiyor. "Ben varım." demen gerekiyor. "Kimsesi yok ise dinimin, ben o kimseyim işte. Buradayım, kimsenin olmadığı zaman benim, herkesin zevkinin peşine düştüğü zaman ben varım" diyen herkes "benim Ümmet'imden bir grup kıyamete kadar kimseden çekinmeden devam edecek" diyen Resûlullah'ın hasreti ile beklediği Ümmet'indedir. Diğerleri kâfir değil şüphesiz. Ama bunlar, Peygamber'in sancağını teslim ettiği aleyhissalatu vesselam umut insanlarıdır.

Neden bu Ümmet, kıyamete kadar Resûlullah'ın nurunu düşürmeyecek, cepheyi kaybetmeyecek bir ümmettir? Bin evimizden belki üç tanesi hariç hepsi yanacak. Tarlalarımız, ekinlerimiz, gayretlerimiz belki sel olup gidecek ama bir avuç tohumluk buğdayımız kalacak. Seneye Allah'ın izni ile yine onlarla tarlamızı ekeceğiz. Biz Ümmeti Muhammed'iz. Bitip tükenmek için gelmedik. İsrailoğulları gibi köy ümmeti de değiliz biz. Âlemlere rahmet gelmiş bir Peygamber'in, filan

yerdeki bağılılarıdır. Kuluyuz kapısında, hizmetkârlarıdır. Bu Ümmet, sönmez bir nurun peşindedir. Neden? Çünkü bu Ümmet Allah'a vahdaniyeti ile iman etmektedir, bu birincisi. Şirk, bu Ümmet'in Kâbe'sinden içeriye giremeyecek, giremedi bin dört yüz senedir. Müslümanların içinde müşrik olarak yaşayanlar oldu. Ama hiçbir zaman şirk Kur'an'a bulaşmadı. Kur'an'a sarılan tevhid sahibi oldu. Tevhid var oldukça da Allah'ın bütün insanlık için çıkarttığı ümmet devam ediyor demektir.

İkincisi; Allah Kur'an'a ve Peygamber'inin sünnetine garanti vermiştir. Musa aleyhisselamdan sonra Tevrat'ın parçaları da bulunamadı. İsa aleyhisselam kaldırıldıktan yüz sene sonra yüzlerce İncil piyasaya çıktı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Refik-i Âlâ'ya yükselmesinin üzerinden kaç asır geçti Kur'an Medine'de indiği taptaze ayetleriyle sabah ve akşam hâlâ okunuyor. Kur'an'ı bu kadar taze, sanki Übey ibni Ka'b'ı şu anda dinliyor gibi insanların hissettiği bir kitabın Ümmeti, Peygamber'inin sancağını hiçbir zaman düşürmez. Bu Ümmet, Allah'ın izniyle nuru sönmez bir ışığın peşindedir. Kısılr, boğulur, buruşturulur ama söndürülemez Allah'ın izniyle.

Ve üçüncüsü de; biz uygulaması yapılmamış kâğıt üzerinde bir projeye davet edilmedik. Ebu Hureyrelere olan, Ebubekirleri olan, Ömerleri, Osman ve Alileri bulunan yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ilk talebeleri ashâbı kirâm üzerinde uygulanmış şeyleri konuşuyoruz. Allah için fedakârlık dediğimiz zaman "acaba nasıl yapılır" diyecek hâlimiz yok. Bu Ümmet'in çocuğunu poşete koyup: "bu sana aittir Ya Resûlullah" deyip on yaşında çocuklarını, tek varlığı olan çocuklarını Resûlullah'a hediye etmiş kadınları vardır. Biz din için fedakârlık derken, Resûlullah'ın önünde şehit olmayı, yemek yemekten daha tatlı bir şey gören ashâbı kirâmı tanıyoruz. Hayal peşinde değiliz. Kâğıtlara yazılmış, "acaba nasıl olur bu, yapılabilir mi" diye tereddüt ettiğimiz şeyleri konuşmuyoruz. Biz, bu Ümmeti Muhammed'in uygulanmış projesi olan ashâbı kirâmı gördük. Kur'an onları anlatıyor. Tarih yazdıkları destanı naklediyor. Dolayısıyla bir sıkıntımız yok.

"Onlar şanslıydılar. Onun için Allah onlara çok büyük sevaplar vadetti biz kim, onların peşinden gitmek kim" diyemeyiz. Neden? Tevbe Suresi Kur'an-ı Kerim'de 100. ayetinde önümüze büyük bir sayfa açıyor. Bu 100. ayette Allah beğendiği, razı olduğu ve altlarından ırmaklar akan cennetler sözü verdiği ve "en büyük kazanç sahibi kullarım" olarak anlattığı kimseler ashâbı kirâmdır. "وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ"

Hani Allah Mekke'den gelen muhacirler, Medine'de onları karşılayan ensar, onları övüp övüp duruyor. Allah "onlardan memnunum" diyor. "Razıyım onlardan, cennetler sözü veriyorum cennetlerde ırmakların üstünde köşkleri olacak, memnunum o kullarımdan" diyor. Biz de diyoruz zaten "ashâbı kirâm bu işi çok iyi becerdi". Ben bu asırda, asırlar geçtikten sonra "benim için bu ayet inmedi ki ensar için, muhacirler için indi" demiyorum. Çünkü ayet:

"وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ"

İlk defa "Resûlullah benim peygamberimdir, dini benim dinimdir. Malım, canım, gençliğim Resûlullah'a kurban olsun." diyen ilk nesil için bunları söz verirken diyor ki:

"وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ"

"Ve daha sonra onlar gibi olanlara da bu sözümüz var". Demek ki dün Nesibe kadın, Mücahide Nesibe kadın, çocuğunu poşete koyar gibi kucağına alıp "On yaşında çocuğu olan dul bir kadını ya Resûlullah. Başka hiçbir şeyim yok bu dünyada. Ben de sana bu çocuğu hediye olarak getirdim" diye yavrusunu -tek çocuğu var, tek varlığı o- götürüp Resûlullah'a teslim eden kadın. "Ben hiçbir şey

yapamıyorum, senin mescidini süpüreyim ya Resûlullah” diyen zenci kadın. Kur’an onları överken önümüze bir gerçek koydu.

“ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ ”

Aynı güzellikte onlar gibi yapanlar da Nesibe, Âişe, Hafsa, Hatice, Ümmü Süleym, Ümmü Selime, Fatıma, Ebubekir, Ömer, Osman, Ali olarak Allah’a kavuşurlar.

Ne 2050 yılında olması engel, ne de 4500 yılda olması engel. Çünkü Allah’ın sözü açık: “Muhacirler, ensar ve onların peşinden gidenler...” O zaman bu din, kıyamete kadar Resûlullah’ın davasını Âsiyeleşip, Rabbanîleşip devam ettirecek erkekler ve kadınlardan mahrum olmayacaktır Allah’ın izni ile. O ilk nesle vadedilen muhteşem sevaplar, bu devam ettirenlere de vadedilmiştir. Tevbe Suresi’nin 100. ayeti bir ucu Mekke’de, öbür ucu da göklere kadar yükseltilmiş bir flama gibi önümüzde duruyor.

Davetçi olmadan, Âsiye kadın, Rabbanî genç kadın olmadan önce mü’min olarak bilmemiz gereken üç hakikat var dedik. Birinci hakikat bu. Bu Ümmet, İsrailoğulları gibi, Hristiyanlar gibi Peygamber’inin sancağını Allah’ın izniyle düşürmeyecektir. Onlar düşürdüler, bu Ümmet düşürmeyecek, kıyamete kadar var olacak. Buhari’de, Müslim’de, Ebu Davud’da, Tirmizi’de, Ahmed bin Hanbel’deki hadis-i şerifi okuduk.

İkinci hakikat: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bize “namaz kılın, oruç tutun, hacca gidin, ey Müslüman kadınlar tesettüre bürünün, evlenin, kurban kesin” dediği gibi bize şu üç sözü de söyleyip gitti. Buhari’den ve Tirmizi’den naklediyorum. Birinci sözü :

“ بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً ”

“Bir ayet bile olsa benim ağzımdan taşıyiverin.” “Hoca olun, fıkıhçı olun, âlim olun, uzman olun” demiyor. “Bir ayet bile olsa, siz de benden taşıyiverin” buyuruyor. “Bana Resûlullah “örtün” dediği için ben örtünüyorum kim diyorsa... Bir ayet de olsa Resûlullah’ın emanetini öbür nesle taşıyacağım ben. Bana bu görevi Resûlullah verdi” diyor olması lazım. Çünkü sana Peygamber’in: “bir ayet bile olsa onu götür, taşı” diyor. Demek ki her birimiz bir ayetlik hocalar olabiliriz. Bir ayet bilmeyen hiçbir Müslüman yoktur.

İkincisi; bu ikinci hakikatin ikinci hadisi Müslim’den ve Ahmed bin Hanbel’den bir hadis-i şerif: “İyilik adına hiçbir şeyi basit görme.” diyor:

“ لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا ”

İyilik midir söz konusu olan, onu basit görme. İyiliğin basiti olmaz. Birinci cümlede ne demiştim: “bir ayet mi biliyorsun, sen onun hocasıysın, çabuk onu taşı, taşısam ne olacak deme”. Bunu sen basit görme. Üçüncü hadis-i şerif Müslim ve Ahmed’den yine naklediyorum: “Kim kardeşine bir iyilik yapmaya gücü yetiyorsa onu muhakkak yapsın.”

“ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يَنْفَعَ أَخَاهُ فَلْيَفْعَلْ ”

“ Kardeşine iyilik yapmaya gücü yeten, muhakkak bunu yerine getirsin.”

Bu üç şey; Bir: bir ayet de olsa çabuk onu götür. Bir ayetlik hoca olsun;

“قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ”

biliyor musun ne demek, biliyorsun. “Allah tektir” de, bu kadarlık bir hoca ol. İki: bunu basit görme. Üç: “Kardeşlik gereği bunu yapmak zorundasın.” Peygamber’in emri bu sana. “Namaz kıl” dediğine inanıyorsan buna da inanmak zorundasın. “Bunları yaparsam ne olacak, yapmazsam ne olacak?” İkinci hakikatimiz, ikinci hakikati konuşuyoruz. Ebu Davud’un, Tirmizi’nin, İbni Mace’nin, Ahmed bin Hanbel’in rivayet ettiği hadis-i şerifi okuyoruz. Neydi ikinci hakikat? Bir ayetlik hoca ol, basit görme, kardeşlik hukukunu unutma. Bunun toplamı nedir? Bir ayetlik de olsan Resûlullah’ın davasına hizmet etmektir. Ondan Veda Hutbesi’nde aldığı emaneti, kıyamete kadar taşıyan oluğun harklarından birisi olmandır. Bunu yaparsan ne diyor:

“نُضِرَ اللَّهُ أَمْرًا سَمِعَ مِنَّا حَدِيثًا فَحَفِظَهُ حَتَّى يُلَاقَهُ”

“Kim benden bir hadis duyup onu anlar ve bir başkasına ulaştırır ise Allah onun yüzünü güldürsün.”

Peygamber aleyhisselam “Allah senin yüzünü güldürsün” der ise ne olur, demez ise ne olur? Bir mü’minin yüzü gülsün diye dua ederse Resûlullah ve bu senin üzerine yansır ise sadece bir ayet taşıdığı için, kardeşlik hukukunu koruduğun ve bunu basit görmediğin için, bir mü’mine cehennem düşeceği bir işi ikaz edip “yapma, Allah’tan kork” dediğin ve o da onu bıraktığı için, onun Ümmet’inden bir kişiyi cehennemden kurtarmaya sebep olduğunda sana Resûlullah “yüzün gülsün senin” derse bu dünyada başka türlü bir mutluluk var mı acaba? İkinci hakikat de budur. Bu hakikatin ardından, üçüncü hakikate bir ders sonra geçeceğiz inşallah. Ama dedik ki Âsiye kadın, üç hakikati unutmayacak, birinci hakikati söyledik, ikinciyi söyledik. Üçüncüye bir dahaki derste inşallah geçeceğiz.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.